

ת"פ 57500/02/14 - מדינת ישראל נגד ו' מ'

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 57500-02-14 מדינת ישראל נ' מ'(עציר)
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אריאל אודרברג
נגד
ו' מ'
ע"י ב"כ עו"ד שי טובים

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו - ובמסגרת הסדר טיעון - בכתב אישום מתוקן המחזיק שלושה אישומים שעניינם תקיפת אשתו (להלן: "**המתלוננת**").

מן החלק הכללי לכתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם נשוי למתלוננת ובעת הרלוונטית לכתב האישום התגוררו השניים יחד בביתם שב*****.

על פי האישום הראשון, ביום 11.2.14 בשעות הבוקר, פרץ ויכוח מילולי בין הנאשם למתלוננת, לאחר שהאחרונה סירבה לגשת לבית המרקחת ולקנות תרופות עבור הנאשם. במהלך הויכוח, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שנתן לה אגרוף בבטן ודחף אותה על הספה. בהמשך, הסתגרה המתלוננת בחדר הילדים, התקשרה להוריה ולאחר מכן, התקשרה למשטרה.

על פי האישום השני, ביום 19.1.14 חזר הנאשם לביתו וביקש מהמתלוננת שתכין לו אוכל ושתבוא עימו לבקר את גיסתו. המתלוננת סירבה לצאת עימו לבית הגיסה ואז תקף אותה הנאשם בכך שהיכה אותה באמצעות נעל שהחזיק. בעקבות הארוע עזבה המתלוננת את הבית ועברה לגור בבית הוריה.

ביום 1.2.14 בלילה, חזרה המתלוננת לבית המשותף. הנאשם שב ותקף אותה בכך שהצמיד את הנעל שלו לפניה. למחרת, התקשרה המתלוננת לאביה על מנת לספר לו את שארע. משנודע על כך לנאשם, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה בפנים וירק עליה.

על פי האישום השלישי, בחודש יוני 2013, במהלך ויכוח הקשור להשתתפות באירוע משפחתי, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שנטל מקל של מטאטא והיכה אותה בידיים וברגליים באמצעות המקל.

2. בהתאם להודאתו בכתב האישום המתוקן, הורשע הנאשם ב-3 עבירות של **תקיפה סתם (בן זוג)**, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. על פי הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תעתור לעונש ראוי בן 15 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. ב"כ הנאשם יהא חופשי בטיעונו.

4. בטיעונו לעונש, ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם והמתלוננת נשואים כ-13 שנים וההתדרדרות ביחסיהם באה על רקע זוגיות מקבילה שמקיים הנאשם עם אשה אחרת, עימה הוא מתגורר לסירוגין. לדבריו, כל אימת שהמתלוננת סירבה להיענות לדרישותיו של הנאשם, הוא תקף אותה בצורה אכזרית. מעשיו של הנאשם חמורים, נעשו לאורך תקופה ארוכה של כ-8 חודשים, תוך שהוא מנצל לרעה את כוחו ומעמדו כראש המשפחה. ב"כ המאשימה היפנה לחומרה הניבטת ממעשיו של הנאשם - תקיפה באמצעות אגרופ, מקל מטאטא ונעליים. עוד הדגיש את יחסי הכוחות הקיימים בדרך כלל בין הגבר התוקף לבין האשה בת הזוג.

התובע טען כי הגם שהנאשם הודה בפני בית המשפט, הרי שבחקירתו המשטרית כפר במעשים והטיל את האשמה על המתלוננת.

התובע הפנה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל 6 הרשעות קודמות, ארבע מהן בגין עבירות אלימות - על סוגיית התיישנות העבירות והאם רשאי בית המשפט להביאן במנין שיקוליו לעונש, ראה להלן.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 10 חודשים ל-20 חודשי מאסר.

התובע הפנה לפסיקת בית המשפט העליון התומכת, לטעמו, בעתירתה העונשית של התביעה וביקש לאמץ את הסדר הטיעון ולגזור את העונשים לה עתרה התביעה.

5. ב"כ הנאשם ביקש להעיד לענין העונש מספר אנשים, כדלקמן:

א. גב' ס' מ', בת זוגו הנוכחית של הנאשם - סיפרה כי היא והנאשם "חיים כרגיל, כמו בעל ואשה". הבעיות עם המתלוננת החלו מאז שהחלו להיות ביחד. אינה יודעת מה קורה ביניהם. הנאשם מתגורר אצלה ב**** ובבית אשתו ב*****, לסירוגין. לנאשם ולמתלוננת 4 ילדים, אשר נמצאים כרגע בבית הוריו ולא אצל המתלוננת. לדבריה, הנאשם מתייחס אליה טוב, לא צועק ולא מאיים.

ב. מר מ' מ', אביו של הנאשם - סיפר כי הוא ואשתו מטפלים בילדים של הנאשם מכיוון שהמתלוננת עזבה את שלושת הילדים הגדולים והלכה לגור אצל הוריה עם הילדה הקטנה. לדבריו, לא יודע מה קרה בין הנאשם למתלוננת, הסתכסכו. לא דיבר עם אף אחד על זה. המתלוננת היתה מגיעה אליהם באופן תדיר במשך 14 שנים ובשבועיים האחרונים "היה בלאגן", לא שוחח עימה על כך.

ג. מר מ' מ', שותפו של הנאשם למוסך - מכיר את הנאשם כ-8 שנים. הנאשם מנהל את מחלקת הצבע והפחחות. בשל העובדה שהנאשם נתון במעצר, הוא חסר בעסק והמוסך לא מתפקד כראוי.

ד. מר נ' ע', חבר ילדות - סיפר כי גדל עם הנאשם ולמד איתו בבית הספר. לדבריו, הנאשם הינו אדם מאוד ישר, יוצר קשר טוב עם אנשים ויש לו לב רחב. הנאשם לא התווכח ולא רב עם המתלוננת, למעט ויכוחים ספורים. היתה לנאשם בעיה בעבר, רב עם אנשים, אבל מזה 20

שנים הנאשם נקי. מודע לכך שלנאשם עבר באלימות וכי ריצה שלושה מאסרים בשל כך.

6. ב"כ הנאשם טען כי העבירות בוצעו על ידי הנאשם בתוך תקופה קצרה. לדבריו, ברור כי המעשים לא יישנו, שכן הנאשם מתכוון להתגרש מהמתלוננת ולא להמשיך לחיות עימה. העבירות בוצעו על רקע העובדה שהנאשם החל להתראות עם אשה אחרת, מה שגרם למתח בין בני הזוג. הנאשם נשוי למתלוננת 14 שנים, משמש אב מסור לילדיו, ולא היו גילויי אלימות כלפי המתלוננת בתקופה זו. הנאשם הודה בפני בית המשפט בביצוע העבירות, ובכך חסך את הצורך בהעדתה של המתלוננת.

לגבי האלימות עצמה - טען ב"כ הנאשם - הגם שהיא כעורה, הרי שלא גרמה לחבלה או לפגיעה נפשית כלשהיא. מדובר, כך נטען, באלימות ברף נמוך, אין מעשים יזומים מצד הנאשם, אלא מדובר במעשים שבוצעו בלהט הדברים.

הנאשם מסכים כי בנסיבות הענין מגיע למתלוננת פיצוי בגין מעשיו והוא מוכן לפצותה.

ב"ב הנאשם הפנה לפסיקה וטען כי לאור המנעד הרחב בענישה, יש לקבוע כי מתחם הענישה לגבי כל אישום הוא בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין מאסר בפועל של 3 חודשים.

7. לענין העבר הפלילי, טען ב"כ הנאשם כי על העבירות הישנות, המופיעות בגליון הרישום הפלילי, חלה התיישנות, ועל כן, בהתאם לסעיף 19(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, אין בית המשפט רשאי להביא הרשעות אלה במסגרת שיקוליו לעונש.

8. הנאשם בדברו האחרון, ציין כי הילדים נמצאים אצל הוריו. לדבריו, לפני כחודשיים נשלחו הילדים אל המתלוננת אולם הוחזרו לבית הוריו ומאז המתלוננת אינה מתעניינת בשלומם. לשאלת בית המשפט אם נוטל אחריות על מעשיו השיב הנאשם כי על אף שהודה, הרי שלא עשה את כל הדברים המיוחסים לו, ואולם בשלב זה, ולאחר שתורגמה לנאשם השאלה על ידי חברו - ולהתשמות, לאחר שהבין הנאשם שתשובתו זו אינה עולה בקנה אחד עם הודאתו בכתב האישום המתוקן ועם הטיעונים של סנגורו - ביקש סליחה על מה שעשה ואמר כי הוא נוטל אחריות.

דין והכרעה

9. הנאשם הורשע בסידרה של עבירות חמורות, בזויות ומכוערות, שביצע כלפי אשתו, אם ילדיו. הנאשם שב ותקף את אשתו המתלוננת, בשל עניינים של מה בכך, כאילו הוא מחפש סיבה לשוב ולתקוף אותה.

10. הערכים החברתיים המוגנים בענייננו הם - שמירה על בטחון הפיזי והנפשי של נשים; הגנה על התא המשפחתי מפני פגיעה בו; ושמירה על כבודן של נשים מפני ביזוי ויחס בלתי הולם.

המחוקק אמר דברו בנדון, בכך שהכפיל את עונש המאסר בגין עבירות תקיפה המבוצעות כלפי בן משפחה לעומת תקיפה רגילה.

11. בתי המשפט עמדו על חומרת עבירות האלימות בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, אשר "הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה" (רע"פ 6577/09, צמח נ' מדינת ישראל). הפסיקה אף אמרה דברה באשר למסוכנותן וכיעורן של עבירות הפוגעות בגופה של האשה ובכבודה ולתחושות הביזוי, ההשפלה והכאב שנגרמים לקורבנות האלימות במשפחה -

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07, פלוני נ' מדינת ישראל).

12. בהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לאלה:

- מעשיו של הנאשם נמשכו על פני תקופה ארוכה של כ-8 חודשים (מיוני 2013 עד פברואר 2014).
- הנאשם שב ותקף את אשתו 4 פעמים, בהזדמנויות שונות, כאשר אופי התקיפות השתנה מארוע לארוע.
- אף אם לא מדובר בסעיפי חיקוק מחמירים בהם הורשע הנאשם, הכוללים חבלות, הרי שניתן לומר שתקיפת המתלוננת לוותה באכזריות מצד הנאשם - כך תקף הנאשם את המתלוננת באמצעות אגרוף בביטנה, כך היכה אותה באמצעות נעל שהחזיק וכך היכה אותה בידיים וברגליים באמצעות מקל מטאטא. ואכן, אף אם לא נגרמו למתלוננת חבלות כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הרי שניתן להצביע על פוטנציאל סיכון שיצר הנאשם כלפי המתלוננת. עובדה היא כי המתלוננת הסתתרה בחדר הילדים, התקשרה להוריה ולאחר מכן, הזעיקה משטרה - כל זאת, לאחר שבעבר עזבה את הבית ושבה אליו, על רקע האלימות שהפעיל כנגדה הנאשם.
- מעבר לפגיעה הפיזית במתלוננת, לא ניתן להתעלם מההשפלה והביזוי שהיו מנת חלקה. הכאה באמצעות נעל, הצמדת נעל לפנים, סטירות ויריקה בפנים - הם מסוג המעשים המבזים את הנפגע, פוגעים בכבודו וגורמים להשפלתו.
- אכן, כדברי ב"כ הנאשם, לא ניתן לדבר על תכנון מוקדם של ביצוע העבירות, ואולם, דפוס הפעולה בו נקט הנאשם, ולפיו הוא שב ותוקף את אשתו, פעם אחר פעם, כשהסיבות לתקיפה דומות, וכשהוא אינו

בוחל באמצעים בהם הוא מכה את האשה - אגרוף, נעל ומקל מטאטא - מצביעים על תפיסת חיים מוגדרת ומגובשת אצל הנאשם אודות מעמדה של האשה במשפחה והדרך לפתור מחלוקות מולה.

- כך גם ניתן להצביע על ניצול לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם, כראש המשפחה, אל מול המתלוננת החלשה.

13. בחינת מדיניות הענישה המקובלת בעבירות אלימות במשפחה מלמדת כי מנעד הענישה רחב וגמיש. מדיניות הענישה מתחשבת בשילובו של הנאשם בהליך טיפולי, בעברו הפלילי של הנאשם, בחומרת מעשיו והיקפם, ובמידת הנזק שנגרם מהם. להלן דוגמאות מן הפסיקה לעונשים שהוטלו על נאשמים בארועים בעלי מאפיינים דומים.

- ברע"פ 2602/14, **גובנה נ' מדינת ישראל**, דובר בנאשם נעדר עבר פלילי, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות, בכך שתקף את אשתו באמצעות בקבוק בירה וגרם לה לחתך בראשה שהצריך תפירה. בעקבות הארוע נפרדו בני הזוג ובכוונתם היה להתגרש. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 27 ימי מאסר לריצוי בפועל. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש ראוי של בין 6 חודשים ל-18 חודשי מאסר והטעים כי לולא נסיבות אישיות חריגות, היה גוזר על הנאשם עונש מאסר בן 12 חודשים. בסופו של יום, נגזרו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל. הבקשה למתן רשות ערעור בענין עונש המאסר - נדחתה.

- ברע"פ 1631/12, **פדידה נ' מדינת ישראל**, דובר בנאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה, בכך שתקף את גרושתו באמצעות ידיו בראשה ובמצחה וגרם לה חבלה של ממש באזור בית השחי. בנוסף, חנק הנאשם את המתלוננת באמצעות חגורתו. בית משפט השלום גזר על הנאשם 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשתו למתן רשות ערעור.

- ברע"פ 1923/11, **חטיב נ' מדינת ישראל**, דובר בנאשם אשר הורשע על פי הודאתו בכך שבמשך 5 חודשים נהג כלפי אשתו באלימות ובאיומים. בית משפט השלום השית עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, זאת נוכח חרטתו הכנה של, היותו צעיר לימים, היעדר עבר פלילי וגירושיו מהמתלוננת, אשר קיבלה מלוא זכויותיה לאחר הליך הגירושין. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

- ברע"פ 7951/10, **ניב נ' מדינת ישראל**, דובר בנאשם אשר הורשע על פי הודאתו בכך שהשמיע כלפי אשתו דברי איום, סטר לה, הצמיד סכין לצווארה ורדף אחריה כשהסכין בידו. לנאשם עבר פלילי. בית משפט השלום גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון.

- ברע"פ 1293/08, **קורניק נ' מדינת ישראל**, דובר בנאשם אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים כלפי בת זוגו, בהזדמנות אחת. בית משפט השלום השית עליו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

14. עיינתי בפסקי הדין שהגישו לעיוני הצדדים - חלקם דנים בנסיבות ביצוע חמורות יותר, חלקם דנים בנאשמים שעברו הליכי שיקום מוצלחים וחלקם מאמצים הסדרי טיעון שהושגו בין הצדדים, על נסיבותיהם המיוחדות.

15. לאור האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש הראוי, בגין כל אישום, נע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

16. **עבר פלילי** - כאמור, טוען ב"כ הנאשם כי לאור סעיף 19(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, אין להביא בגדר השיקולים לעונש את העבירות המופיעות בגליון הרישום הפלילי של הנאשם, אשר התיישנו.

אין בידי לקבל טענה זו.

סעיף 19(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים קובע:

"מידע על הרשעה שהתיישנה לא יובא בחשבון בין שיקוליו של מי שהיה זכאי לקבלו אילולא ההתיישנות".

מהוראת סעיף זה אנו למדים כי קיימים גופים אשר אינם זכאים לקבל מידע על הרשעות שהתיישנו. מורנו הסעיף, כי במידה והגיע מידע שכזה לאחד מגופים אלה, הרי שהמידע לא יובא בגדר שיקוליו.

ואכן, סעיף 14(א) לחוק, קובע:

"לא יימסר מידע לפי סעיפים 6 עד 9 אם עברו מיום פסק הדין או ההחלטה התקופות המפורטות להלן (בחוק זה - תקופת ההתיישנות)..."

ומיהם הגופים המנויים בסעיפים 6 עד 9 לחוק? - מי שהוסמך על פי חיקוק לתת, לחדש או לבטל רשיון, היתר, זכות עיסוק או זכות אחרת (סעיף 6); הממלא, או נועד למלא, כהונה ציבורית ונקבעה לגביו בחיקוק פסלות מלכהן בשל עבר פלילי (סעיף 7); גוף ציבורי בנוגע למכרז (סעיף 8); רשות ממלכתית זרה (סעיף 9).

בית המשפט אינו נזכר בסעיפים 6 עד 9, אלא בסעיף 5(א) לחוק (המפנה לסעיף (י) לתוספת הראשונה לחוק), ומכאן - אין עליו מגבלה לקבל מידע מן המרשם, לרבות מידע אודות הרשעות שהתיישנו, וכן, לא חלה עליו המגבלה הקבועה בסעיף 19(א) לחוק.

17. פרשנות זו אף מתיישבת עם פסיקת בית המשפט העליון, אליה הפנה התובע, הקובעת:

"הוראת ההתיישנות בחוק המרשם הפלילי מונעת מסירת מידע על עבירה שהתיישנה לגופים המקבלים מידע בהתאם לסעיפים 6-9 לחוק. בתי-המשפט אינם נמנים עם אותם גופים, הואיל והמידע נמסר להם מכוח סעיף 5 לחוק(מסירת מידע לרשויות ובעלי תפקידים), והוראת ההתיישנות לא קובעת דבר לגבי מסירת מידע בדרך

זו. מכאן שבתי-המשפט חופשיים להסתמך בשיקוליהם על המידע (רע"פ 1775/09 פדידה נגד מדינת ישראל (טרם פורסם, 27.04.09)), זאת, בשונה מעבירה שנמחקה לפי סעיף 16(א) לחוק, אשר מידע עליה אין למסור אלא ליועץ המשפטי ולגופים ספורים המנויים בסעיפים (ב) עד (ה) לתוספת הראשונה לחוק" (רע"פ 1808/10, זיכרמן נ' מדינת ישראל).

18. אם כן, אין מניעה להביא בין השיקולים לעונש את עבירות אלימות שביצע הנאשם, ואשר התיישנו. ואולם, לאור חלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירות, ינתן להן משקל נמוך ומוגבל - עברו הפלילי של הנאשם כולל הרשעה משנת 2010 בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית; שתי הרשעות משנת 1996 בגין עבירות אלימות; שתי הרשעות בגין עבירות אלימות מהשנים 1993-1994; והרשעה בגין עבירת רכוש משנת 1991 - סה"כ 6 הרשעות קודמות, בגין חלק מהן ריצה עונשי מאסר בפועל.

19. ינתן משקל לעובדה כי מעשי התקיפה של הנאשם לא גרמו חבלות פיזיות למתלוננת, והיא לא נזקקה לטיפול רפואי בעקבות מעשי התקיפה.

20. עוד ינתן משקל לכך כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, נטל אחריות ובכך חסך מזמנם של העדים ושל בית המשפט.

הנאשם אף חסך את הצורך בחקירת המתלוננת, לרבות העמדתה בפני חקירה נגדית, על כל המשתמע מכך. הנאשם אף הביע נכונות לפצות את המתלוננת.

21. ינתן משקל אף לעובדה כי הנאשם והמתלוננת מצויים בהליכי פירוד, אינם חיים ביחד, ולנאשם בת זוג חדשה. למעשה, הנאשם מבקש להתגרש מאשתו המתלוננת.

עוד ינתן משקל לעובדה כי ילדיו של הנאשם, למעט בתו הקטינה, מצויים אצל הוריו והכבדה ברכיב המאסר תכביד אף עליהם.

22. בשקלול כלל הנסיבות, ייקבע עונשו של הנאשם בגין כל אישום במרכז מתחם הענישה אותו קבעתי (עם נטיה מעלה) וייגזר עליו עונש כולל לכל האירועים.

23. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו, 23.2.14.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 3,000 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 15.7.14. לא ישולם התשלום במועדו, תעמוד כל יתרת הסכום לפרעון מיידי.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ד, 29 מאי 2014, בהעדר הצדדים.